

nes Værdi staar i Forhold til Jordens Værdi. For mit Vedkommende ligger det saaledes, at jeg har en lille Gaard paa 33 Tønder Land med en Ejendomsskyld paa 52 000 Kr., og jeg har ved de nye Skatter faaet en forøget Skattebyrde paa 50 Ø.; det er Forskydningen efter Loven om Grundskyld til Staten. Det Beløb, der her er Tale om, betyder intet; men kunde vi faa en Ændring i de kommunale Ejendoms-skatter, som bragte en Forskydning i samme Retning, vilde det være en Fordel for Samfundet som Helhed. Hvis vi udskrev samtlige kommunale Ejendomsskatter som Grundskyld, vilde det derimod dreje sig om et meget stort Beløb. I 1920—21 blev der i Ejendomsskatter udskrevet paa Amtskommunerne 34,8 Millioner, i Sognekommunerne 35,7 Millioner, i Provinsbyerne 3,7 Millioner, København og Frederiksberg 12,7 Millioner, i alt 87 Millioner. Og naar dertil kommer de sønderjydske Amter og en større Udskrivning af Ejendomsskatter i Provinsbyerne, hvor der i Øjeblikket, som jeg har nævnt, kun udskrives 3,7 Millioner, vilde der blive Tale om et meget stort Beløb. De personlige Skatter, der blev udskrevet i 1920—21 i samtlige Bykommuner, andrager 286 Mill. Kr., og hvis henved Halvdelen af dette Beløb blev ændret til en Skat paa fast Ejendom efter Grundskyldsprincipper, vilde man komme op paa et samlet Beløb paa omkring 200 Mill. Kr. Det vilde baade aflaste en stor Del af de personlige Skatter i Byerne og være et godt Grundlag for Landkommunernes i Øjeblikket store Skatter paa fast Ejendom, og det vilde modvirke den for Landbruget som Helhed meget skadelige Prisstigning paa Jord. Den nuværende Ejendomsskyld, som er Formen for Skatter paa faste Ejendomme til Kommunerne, virker jo meget uretfærdigt, fordi Bygningerne er medtaget, og fordi Ejendomsskylden skal ansættes efter Ejendommenes Værdi i Handel og Vandel. Den Mand, der f. Eks. i Øjeblikket bygger sig en Beboelselejlighed paa en mindre Parcel, hvor Ejendomsskatterne er store, vil meget let kunne komme til at svare i samlet Ejendomsskat til Amt og Kommune 2 pCt. af det, Ejendommen har kostet at opføre tillagt Grundens Værdi. Der tales saa ofte om Konfiskation af Formue, navnlig taler det konservative Folkeparti om, at vi ikke maa konfiskere Formue. Her er efter min Mening en Formuebeskatning, der er værd at tale om, og jeg gad vide, hvad vore Efterkommere om et Par Hundrede Aar vil sige, naar de læser om, hvorledes Stat og

Kommune omkring Aaret 1920 ofrede Masser af Millioner paa at afhjælpe den herskende Bolignød, samtidig med at vi drev en kommunal Skattepolitik herhjemme af en saadan Karakter, at det offentlige, hvis en Person dristede sig til for egen Regning at opføre en Bolig, eksproprierede Halvdelen af Værdien, ja, endogsaa mere end Halvdelen, faktisk det hele, naar man fra drager den Gæld, vedkommende, der skal bygge, sikkert faar.

At Indenrigsministeren er klar over de store Mangler ved den nuværende Ejendomsskyldlov, tvivler jeg aldeles ikke om, derom vidner den højtærede Ministers Udtalelser, da vi sidste Gang havde disse Love til Behandling. Men jeg forstaar, særlig efter Udtalelser, der senere er fremkommet, at vi ikke kan vente, at den højtærede Indenrigsminister vil tage Initiativet til at foreslaa en Ændring i de kommunale Skatter, men jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han kunde tænke sig at modtage et Forslag om en Ændring i de kommunale Ejendomsskatter, saafremt det kom fra anden Side, eller hvad der vilde være endnu heldigere for denne Sags Løsning, om den højtærede Indenrigsminister vilde lade udarbejde et Forslag om Ændringer i de kommunale Ejendomsskatter, saafremt det maatte vise sig, at der i det Udvalg, der bliver nedsat, er et Flertal for at komme med en saadan Henstilling til Ministeren. Jeg tror nemlig, at ud fra en rent kommunal Betragtning, hvor de politiske Hensyn sættes til Side, vilde der være et Flertal i denne Sal, der vilde erkende, at en Ændring paa dette Omraade er nødvendig.

Hvad de personlige Skatter angaar, ligger efter min Mening langt den største Vanskelighed deri, at Stat og Kommune øser af samme Kilde. Allerede ved Finanslovens Behandling i 1919 henlede jeg Opmærksomheden paa, hvorledes det vilde udvikle sig, hvis der ikke blev gjort noget for at modvirke Følgerne af dette. Jeg har Gang paa Gang peget paa det samme, sidst ved første Behandling af Finanslovsforslaget, hvor jeg fremførte et bestemt Eksempelovre fra Fyn, en Godsejer, der ejede mellem 3 og 4 Mill. Kr. og havde haft en Indkomst i det Aar, der laa til Grund for Ansættelsen, paa 52 000 Kr., men i samme Regnskabsaar havde betalt i Skat til Stat, Kommune og Kirke 57 000 Kr. En saadan Mand skal selvsagt ikke betale nogen Indkomstskat til Staten, men Staten faar dog Formue-skatten, som for denne Mands Vedkommende er mellem 30 000 og 40 000 Kr., altsaa et meget stort Beløb. Kommunen derimod